

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Αυγούστου 1950 (Π.Ο.Η.) "Έτος β'". Αριθ. 89—Τιμή Φύλλου Δρχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Ο "Επίσκοπος Διευλίας κ. Πολύκαρπος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δρχ. 7.000—"Ετησία δρχ. 12.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.50—"Ετησία δολ. 5
Γραφεία: "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

"ΠΑΝΤΩΝ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ Η ΧΑΡΑ,

Φαινόμενον καθολικὸν καὶ πανανθρώπινον ὁ πόνος· θὰ ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ πόνος καλύπτει ὅλην τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου· ἐνῶ ἡ χαρὰ; "Ω! ἡ χαρὰ μόνον εἰς στιγμὰς μετροῦται. Φίλε ἀναγνώστα, ἀνοίξε πρὸς στιγμὴν τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς σου διὰ νὰ διαπιστώσῃς καὶ ὁ ἴδιος τὴν σκληρὰν πραγματικότητά. Πρόσεξε κατ' ἀρχὴν τὴν μερίδα τῆς χαρᾶς. Τί βλέπεις; "Ένας εὐτυχὴς γάμος· μία εὐδόκιμος σταδιοδρομία· μία οικονομικὴ ἐπιτυχία· ἡ ἀπόκτησις ἑνὸς παιδιοῦ ἢ πραγματοποίησης ἑνὸς εὐγενοῦς ἰδανικοῦ. Αὐτὰ ὅμως καὶ ἄλλα παρόμοια δὲν καλύπτουν τὴν ζωὴν σου. "Ανοίξε λοιπὸν τώρα καὶ τὴν μερίδα τοῦ πόνου. Μετὰ τὸν εὐτυχῆ γάμον ἐπικολούθησε ἡ ἀσθένεια τῆς συζύγου καὶ ἴσως ὁ θάνατος· μετὰ μίαν εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν ἐπικολούθησε ὁ θάνατος προσφιλῶν γονέων· μετὰ τὴν πρώτην οικονομικὴν ἐπιτυχίαν ἐπέρχεται ἡ οικονομικὴ κρίσις· μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ τέκνου ἀρχίζει ἡ ἀγωνία τῆς διατροφῆς τοῦ καὶ τῆς ἀγωγῆς του· μετὰ τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς ἰδανικοῦ ἀκολουθεῖ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἀξιοποίησιν του.

Καὶ τώρα δύνασαι. φίλε ἀναγνώστα, νὰ ἐξαγάγῃς τὸν ἰσολογισμόν. "Ισολογισμόν θλιβερόν· ἀπογοητευτικόν· ἰσολογισμόν, ὁ ὁποῖος χρωματίζει τὴν ζωὴν μὲ τὰ πλέον πένθιμα χρώματα.

Ταλαίπωρε ἄνθρωπε! Εἶσαι ἕνας δεσμώτης τοῦ πόνου. Καὶ ἐὰν εἰσέτι δὲν σὲ ἐδέσμευσε μὲ τὰς αἰύσεις, δὲν ἔπεται ὅτι δὲν σὲ ἔχει ἂν γράφει εἰς τὴν δύναμίν του. Εἶναι ὁ φοβερός στρατοτεδάρης, ὁ ὁποῖος συντηρεῖ καὶ ἐποπτεύει ἑνὸς ἀπεράντου πεδίου συγκεντρώσεως θλιβομένων ὑπάρξεων. Ναὶ αὕτη εἶναι ἡ σκληρὰ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ οὐδὲν πολιτικόν, κοινωνικόν, οικονομικόν σύστημα. Οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις. Ποῖος δύναται νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸν προσφιλέμας, τὸν ὁποῖον ἀγρίως διεκδικεῖ ὁ θάνατος; Ποῖος δύναται νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν παντοδύναμον

ἰσχύν του; Ποῖος δύναται νὰ ἀπομακρύνῃ τὰ εὐτυχοκτόνα βέλη του διὰ τῶν ὁποίων «ὅπου εὖρει τρεῖς παίρνει τοὺς δύο, καὶ ὅπου εὖρει δύο τὸν ἕνα· καὶ ὅπου εὖρει καὶ ἕνα μοναχὸ κείνο τὸν ξεκληρίζει»; "Ω! οὐδεὶς!

Καὶ ὅμως ὑπάρχει μία δύναμις, ἡ ὁποία ἀμβλύνει τὸν πόνον· ἀνακουφίζει τὴν ὀδύνην· χαροποιεῖ τὸν θλιβόμενον. Μὴ ἀναζητήσῃς τὴν δύναμιν αὐτήν, φίλε ἀναγνώστα, εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς ἐπιστήμης· ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὰς ἐπαγγελίας τῶν πολιτικῶν.

"Η δύναμις αὕτη τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὴν στοργὴν· φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην· διατηρεῖται μὲ τὴν συμπάθειαν. Στοργή—"Αγάπη—Συμπάθεια: λέξεις θεῖαι, ποὺ ἀναγράφονται συνήθως εἰς εὐγενεῖς καρδίας ἀνθρώπων· ὑπάρχουν ὅμως ὡς καταστάσεις σταθεραὶ καὶ ἀναλλοίωτοι εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον Μιάς Οὐρανίας "Υπάρξεως.

"Η Στοργή, ἡ "Αγάπη καὶ ἡ Συμπάθεια ἀποτελοῦν τὰ οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα "Εκείνης, ἡ ὁποία ἐγένετο ὁ φορεὺς τῆς θείας "Αγάπης εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

"Η Στοργή, ἡ "Αγάπη καὶ ἡ συμπάθεια εἶναι τὰ εὐγενῆ δῶρα, τὰ ὁποῖα διαθέτει ἀφειδῶς ἡ Μητέρα τῆς ζωῆς, ἡ Θεοτόκος. "Ω! γνωρίζει τὸν πόνον, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ τὸν γλυκάνῃ· γνωρίζει τὴν ὀδύνην ἀλλὰ ἔχει καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ψυχικόν μας ὀρίζοντα· συναναστρέφῃ μὲ τοὺς θλιβομένους, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνεδείχθη «Πάντων θλιβομένων ἡ χαρὰ». "Εκτείνει τὴν χεῖρα της καὶ θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ· κλίνει φιληθρῶπως τὴν "Αγίαν της Κεφαλὴν καὶ ἀνακουφίζει τὸν πονεμένον. Εἰς τὸ πάγκαλον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀντικατοπτρίζει, ὅλας τὰς χάριτας, τοῦ Οὐρανοῦ, ἀνιχνεύει ὁ ἀσθενὴς τὸν ἱατρόν, ὁ αἰχμάλωτος τὸν εὐστήν, ὁ ὀρφανὸς τὸν προστάτην, ὁ θλιβόμενος τὴν χαρὰν.

"Η Δύναμις τῆς ἐκμηδενίζει καὶ αὐτὴν τὴν δέυστην τοῦ θανάτου, τοῦ ὁποῖου τὴν πικρίαν ἐδοκίμα-

σε καὶ ἡ ἰδίᾳ, ὅταν ἐνηγαλίσθη νεκρὸν τὸν Υἱὸν Τῆς.

Ἡ Ἱστορία τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, βροῖται θαυμάτων καὶ εὐεργεσιῶν τῆς Θεοτόκου. Ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὸ ἔθνος μας ἐπέδειξε ἰδιαιτέραν πρόνοιαν. Ἀνεδείχθη φρουρὸς καὶ ὁδηγὸς Αὐτοῦ.

Πονεμένη διαβάτα τῆς ζωῆς αὐτῆς, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ πόνος σου, μὴ πτοεῖσαι· οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ θλίψις σου ἀτένισε τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς καὶ θὰ δοκιμάσῃς τὰς εὐεργετίας τῆς ἐνεργείας, ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται τὴν θαλπωρὴν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ζωογονεῖται.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον δὲ τῆς Ἀθανάτου Κοιμήσεώς της, ἅς τὴν παρακαλέσωμεν νὰ εἶναι πάντα πλησίον μας· τότε δὲ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι τὴν δορυμνητὰ τῶν πόνων θὰ τὴν ἀμβλύνη ἡ «χαρὰ τῶν θλιβομένων».

Ἀρχ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΝΑΣΛΙΜΗ

ΔΕΙΝΟΠΑΘΗΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΥΠΟ ΛΑΤΙΝΩΝ

«Καὶ πῦλαι ἔδου οὐ κατισχύουσιν...»

Θαυμάζει τις καὶ ἐκπλήττεται ἀναγινώσκων εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τὰ κατὰ καιροὺς δεινοπαθήματα τῶν Ὁρθοδόξων ἀπὸ μέρους τῶν κακοδόξων. Δὲν ὑπῆρξε τρόπος κολακίας ἢ βίας, ποῦ νὰ μὴ τεθῇ ἐν χρήσει, ἵνα παρασαλεύσουν οἱ κακοδόξοι τὸ ὑγιὲς φρόνημα τῶν ὀρθοδόξων. Τὰ γεγονότα κατὰ περιόδους ἀντιγράφονται πιστῶς. Ἡ Ὁρθοδοξία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐπάλασε μὲ ουστήματα αἵρετικῶν πολλὰ καὶ ποικίλας διήλθε κρισιμότητας περιστάσεων δυσκόλων, ἀντίκρουσε διεφθαρμένους κοσμικοὺς ἄρχοντας, συνεταιριζομένους μετὰ αἱρεταρχῶν εἰς τὴν διάπραξιν ὠμοτήτων ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων, εἰς τὴν σκληρότητα καὶ θηριωδίαν τῶν ὁποίων, καὶ αὐτοὶ οἱ Εἰδωλόατρα ὑστεροῦντο. Ἀλλ' ὁ θρίαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας πάντοτε διέλαμπε καὶ ἡ ὑγιαίνουσα διδασκαλία κατίσχυε τῆς πλάνης. Ἐδίδετο δὲ εὐκαιρία κοτάλληλος διὰ τοὺς ποθοῦντας τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως, ἵνα ἀποδυθῶσι εἰς ἀγῶνας καὶ παλαίσματα ὑπὲρ τῆς πατρῴας εὐσεβείας.

Κατωτέρω ἀντιγράφομεν ἀξιοσημεῖωτα γεγονότα, συμβάντα κατὰ τὸν δέκατον ὄγδον αἰῶνα εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων μὲ ἥρωας τοὺς ὁπαδοὺς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἀναφερόμενα εἰς τὸν Δ'. Τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Μελετίου Ἀθηνῶν σελ. 101 καὶ ἐξῆς :

«Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Μαρίας Θηρεσίας πολὺ λυπηρὰ ἦτο ἡ τῶν Ὁρθοδόξων κατάστασις τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ Γερμανίᾳ διαγόντων· ὑπέφερον γὰρ διωγμὸν σκληροτάτον παρὰ τῶν Κατολικῶν ἱερέων, οἵτινες παντοίους τρόπους ἐμεταχειρίζοντο, ἵνα σύρῳσιν αὐτοὺς εἰς τὰς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας δόγματα. Διότι ἂν εὐρίσκοντο πολλοὶ μὴ καθολικοὶ εἰς μίαν πόλιν ἢ χωρίον, ὅπου δὲν ἦτο ἐκ παλαιῶν προνομίων Ἐκκλησία κατὰ τὴν τάξιν τῆς θρησκείας

τῶν, δὲν ἄφηναν αὐτοὺς οὐχὶ Ἐκκλησίαν νὰ κτίσωσιν, ἀλλ' οὔτε εἰς ἓνα εἶκον νὰ προσεύχωνται κατ' ἰδίαν. Καὶ ἂν τις ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἐτολμοῖσε κ' ν' ὀφίως νὰ ἱεροπράξῃ εὐθὺς ἐφυλακώμετο, ὥς ἐσυνέβη τῷ 1769, ὅταν σταλθεῖς ἱερεὺς τῆς Ἀνατολικῆς εἰς Κεσκεμέτιον παρὰ τοῦ Μητροπολίτου, ἵνα ἱεροπράξῃ κατὰ τὴν πρὸ τριῶν χρόνων ἄδειαν, ὅπου εἶχον λάβει οἱ ἐκεῖ Ὁρθόδοξοι, ἔτυχεν ἐν τῇ ὁδῷ νὰ ἱεροπράξῃ εἰς Σζολνόν, ὅπου πολλοὶ Χριστιανοὶ ὑστεροῦντο τῆς θείας λειτουργίας, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, διὸ καὶ εἰς φυλακὴν τίθεται, καὶ ἂν δὲν ἐσπλαγχίετο ἡ φιλανθρωποιότης Αὐτοκρατορίσας, ἥθελε μείνει ἕως θανάτου εἰς φυλακὴν ὁ ἱερεὺς, διότι προσ φερε θυσίαν τῷ Θεῷ, ὥς φαίνεται ἀπὸ τὴν σταλθεῖσαν παρ' αὐτῆς προσταγὴν τῷ 1769. Ἐπαπτεν ἓνας ναός, ἃ εἶχε χρεῖαν διορθώσεως καὶ ἀνακαινισμοῦ, δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ τὸν ἀνακαινίσουν, ἢ νὰ διορθώσωσι, μάλιστα εἰς πολλοὺς τόπους ὄχι ναόν, ἀλλ' οὔτε εὐκτήριον οἶκον εἶχον νὰ προσφέρωσι τὰς προσευχάς των πρὸς τὸν ὕψιστον, ἀλλ' οὔτε τοὺς ἥτο συγχωρημένον ἂν νὰ ἔχωσι βιβλία ἐκκλησιαστικὰ διὰ νὰ προσεύχωνται μόνοι τους. Διότι εἰς ὅσους τόπους δὲν εἶχον ναοὺς καὶ εὐκτηρίους οἴκους, ἐπήγαιναν οἱ Λατίνοι εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, καὶ κατὰ τὴν βασιλικὴν προσταγὴν, ἔπρεπε νὰ ἐξετάζωσιν ἂν εἶναι ὀρθῶς βαπτισμένα τὰ νήπια, αὐτοὶ δὲ ὥς τελῶναι ἐπαρατηροῦσαν νὰ ἀρπάζωσιν ἕως καὶ τὴν σύνοψιν, καὶ τὰ πλέον παρामीκρά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφορτώνοντες τοὺς μὲ πολλὰ δασύματα, ὥς δῆλον ἐκ τῶν προσταγῶν τοῦ 1731 καὶ 1734 ἔτους. Ἦτο τις μὴ Καθολικὸς ἐν φυλακῇ καὶ κατεδικάζετο εἰς θάνατον, δὲν ἦτο συγχωρημένον αὐτῷ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπον τοῦ ἱερέως τῆς θρησκείας του, ἀλλ' ἐπαρρησιάζετο ὁ Ἀτίνος ἱερεὺς, καὶ ἡ μὲ κολακίας, ἢ μὲ ἀπελάς, ἐπασχε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας δόγματα, συνοδεύων αὐτόν, ἕως τοῦ τόπου τῆς καταδίκης, καὶ ὑβρίζων σκληρῶς, ὅταν δὲν ἤθελε νὰ νεύσῃ εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Λατίνου ἱερέως· ἕως τοῦ 1764 καὶ 1766, ὅτε διὰ προσταγῆς τῆς βασιλίσσης ἔλαβαν οἱ Ἀνατολικοὶ τὴν ἄδειαν νὰ συνοδεύωσι τοὺς Χριστιανούς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, εἰς ἐκεῖνας τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας εἶχον ἐλευθερίαν εἰς τὰς τῆς θρησκείας, εἰς δὲ τὰς πόλεις ὅπου δὲν ἦτο συγχωρημένη ἡ θρησκεία τους, ὁ Λατίνος ἱερεὺς ἐσυνόδευε τὸν κατὰ οἶκον ἕως τῆς πύλης τῆς πόλεως, παρακινώντας τον νὰ γίνῃ Καθολικὸς, εἰδὲ μὴ ἀπὸ τὴν πύλην τῆς πόλεως ἕως τοῦ τόπου τῆς καταδίκης τὸν ἐδέχετο ὁ Ἀνατολικὸς ἱερεὺς. Αὐτὰ δὲν ἦσαν τίποτες. Ἐβίαζαν τοὺς μὴ Καθολικοὺς, μάλιστα εἰς τοὺς τόπους ὅπου δὲν ἦτο ἐλευθέρᾳ ἡ γύμνασις τῆς θρησκείας των, νὰ συζεύγωνται εἰς γάμου κοινωνίαν νὰ βαπτίζωσι τὰ τέκνα τους, νὰ ἐξομολογῶνται, νὰ μεταλαμβάνωσι, καὶ τὰ λοιπὰ μυστήρια νὰ λαμβάνωσιν ἀπὸ Λατίνους ἱερεῖς, καὶ οὐχὶ μόνον τοὺς ἐβίαζαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄρπαζαν τὰ παιδιὰ τους, ὥς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἀπαγορευούσας ταῦτα προσταγὰς τοῦ 1764, 1766, 1770. Ἐως καὶ τὰς Ἐκκλησίας τοὺς ἐπαιρναν καὶ τὰς οἰκαιοποιοῦντο ὥς ἐσυνέβη τῷ 1747... Ἐν ἔτει 1758 ὁ ἐκ Καστορίας δομώμενος πρᾶγματευτὴς Γεώργιος Μιχαήλ, τὴν Πράγαν διερχόμενος, ἵνα εἰς τὴν ἐν Λειψία ἐμπορικὴν ἑλθῇ πανή-

γυριν, ἀσθενήσας ἐτελεύτησε. Προσέδραμον οὖν οἱ ἐκεῖ τυχόντες Ὁρθόδοξοι πρὸς τοὺς Κατολίκους ἐκκλησιαστικοὺς προεστῶτας τῆς Πράγας ζητοῦντες ἀδειαν ἵνα τὸν νεκρὸν θάψωσιν· οἱ δὲ ἀνιεεῖς ἐκεῖνοι καὶ ἀσπλαγχνοὶ ἐνταφιασθῆναι τὸ σῶμα οὐκ ἐπέτρεπον, ἀλλὰ πρέπει νὰ μείνῃ ἀταφον, ἔλεγον, ὡς σχισματικοῦ ἀνθρώπου πτώμα. Μόλις δὲ διὰ πολλῆς ἱερείας ἐσυγκατένευσαν νὰ ταφῇ· ἀλλὰ ποῦ; Εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, πρὸς κατασχύνην..... Ἐτάφη λοιπὸν ὑποκάτω εἰς τὴν κρεμάτραν τοῦ μὴ καταδίκου Ὁρθόδοξου τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν ἐκεῖ εὐρεθέντων ὁμοπίστων, οἵτινες τὴν αἰσχύνην μὴ φέροντες, τῇ Κραταστάτῃ Αὐτοκρατορίσῃ προσέδραμον κλαίοντες, δι' ἣν ἐπαθὼν ἀτιμίαν καὶ ὄνειδος. Ἡ δὲ φιλανθρωπευσταμένη ἐκέλευσε νὰ ταφῇ τὸ σῶμα εἰς μίαν τῶν Κατολίκων Ἐκκλησιῶν. Ἡ προσταγὴ αὐτῆς ἔφθασεν εἰς τὴν Πράγαν τρεῖς ἡμέρας ὕστερον. Ὅθεν ἀνεσκάφη ὁ τάφος καὶ ἐξεβλήθη τὸ ὀδωδὸς σῶμα καὶ πάλιν ἐτάφη κατὰ τὴν βασιλικὴν προσταγὴν» (σελὶς 103). «Τῷ 1758 διήρχοντο τινὲς Ὁρθόδοξοι πραγματευταὶ διὰ τοῦ Ἀγκῶνος, ἵνα ἐν τῇ εἰς Συνηγάγιαν πανηγύρει ἔλθωσιν. Ἐκεῖ εἰς ἐξ αὐτῶν Ἀντωνέλος τὸ ὄνομα Μυκονιάτης τὴν πατρίδα, ἀποπληξία πληγείς, ἐτελεύτησε. Τοῦτο μαθόντες οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες Ὁρθόδοξοι ἤλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς χήρας γυναικός, ἐν ᾗ ὁ ἀνθρωπος ἐτελεύτησε, ζητοῦντες ἐνταφιασθαι τὸ σῶμα· μὴ εὐρόντες δὲ τοῦτο, ἠρώτησαν τὴν γυναῖκα, ποῦ καὶ ὑπὸ τίνων ἐτάφη· ἡ δὲ ἐφανέρωσεν αὐτοῖς, ὅτι ἄνθρωποι αὐθεντικοὶ ἤλθον τὴν νύκτα, ἔβρισαν τὸ σῶμα εἰς ἕνα ξύλινον κιβώτιον, καὶ γεμίσαντες αὐτὸ λίθων, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ἦτο σχισματικὸς καὶ ὄχι Καθολικὸς. Ἐν ἔτει δὲ 1762 Δημήτριός τις Πελοποννήσιος ἐσπούδαζε τὴν ἱατρικὴν εἰς Βονωνίαν, καὶ ἀσθενήσας ἀπέθανε μὴ δεχθεὶς τὸν Καθολικισμόν. Ὅθεν διὰ προσταγῆς τῶν ἐκεῖ κρατούντων ἐρρίφθη εἰς ἕνα λάκκον ἔξω τῆς πόλεως» (σελ. 114).

Τὰ ἀνωτέρω ἀνεδημοσιεύσαμεν πρὸς παρηγορίαν τῶν ἀλωβώτους τηρούντων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ λατίνιζουσα Κρατοῦσα Ἐκκλησία συνέστησεν τοὺς ἀπὸ 25ετίας διωγμοὺς ὑπὸ ποικίλας μεθόδους. Ἡ βαθεῖα πίστις εἰς τὰς θεοπνεύστους διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐχαλύβδωνε τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἶσθημα τῶν προγόνων ἡμῶν, ἄς χαρακτηρίζῃ καὶ ἡμᾶς σήμερον, ἵνα ἐπὶ τὰ ἴχνη ἐκείνων βαδίζοντες φανώμεν ἀνώτεροι πάσης βίας καὶ κολακείας καὶ καταστῶμεν μιμηταὶ τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων αὐτῶν.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Νασλῆμης

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής

Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου : Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Ἀνατύπωσις ἀπὸ τῆς «Χριστιανικῆς Σαίθας»

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
ΚΑΙ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναδειχθῇ μία τοιαύτη Ἐκκλησία πρώτης, βασικῆς προϋπόθεσις εἶναι νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ὡς συμβαίνει τοῦτο, εἰς τὰς φιλελευθέρους χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, καὶ εὐθὺς ὡς θέλει ἐλευθερωθῇ, θ' ἀναπτυχθῇ πλουσία θρησκευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ. Τότε θὰ ἀκμάσῃ ὁ ἄμβων, τότε θὰ γίνῃ ἡ πάλιν τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ εὐγενὴς ἀμιλλα ἡ κεντρίζουσα τὰ νεκρωμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρὸς δράσιν, τότε θὰ ἐμφανισθῇ ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τῆς ἡ ζωσᾶς Ἐκκλησίας.

—Διὰ ταῦτα ἡ κατ' αὐτὰς συνεδριάζουσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σ.Σ. κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς κυκλοφορίας τοῦ ἐντύπου) ἐπωμίζεται τεραστίως εὐθύνας ἀπέναντι τῆς ὁμαλῆς ἐξελίξεως τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς ἐν Ἑλλάδι. Ἀς μὴ ἀναπαύωνται οἱ ἄγιοι Ἀρχιερεῖς. Δὲν ζοῦν οὔτε εἰς τὸ 1852 οὔτε εἰς τὸ 1895 οὔτε εἰς τὸ 1917 καὶ 1938, ἀλλὰ εἰς τὸ 1950 ἐν μέσῳ δηλαδὴ γενεᾶς, ἡ ὁποία ἔχυσεν ποταμοὺς αἱμάτων διὰ νὰ ζήσῃ ἐλευθέρᾳ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἡ γενεὰ αὕτη ἀπαιτεῖ ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία θὰ καλλιεργῇ τὸ ἡρωϊκὸν στοιχεῖον καὶ θὰ εἶναι ἐτοιμὴ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ δώσῃ μάχας πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἔθνους. Ἀς μὴ νομίσουν οὐ εἴμεθα ὁ ἴσος· Εἴμεθα πολλοὶ. Εἴμεθα χιλιάδες. Διότι ἐκφράζομεν τὰς ἐνδομύχους σκέψεις καὶ πόθους χιλιάδων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ ἐτῶν παρακολουθοῦν εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Πατρίδος τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους ἡγεῖρεν ἡ διοκοῦσα Ἐκκλησία, ἐναντίον πάσης κινήσεως, ἡ ὁποία ἠθέλει νὰ εὐεργετήσῃ τὴν Πατρίδα καὶ νὰ ἀνασύρῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ τέλμα αὐτῆς.

Δηλοῦμεν ἐν τέλει οὖν: Ἐπὶ τῶν αἰτημάτων μας μένομεν ἀνένδοτοι καὶ εἴμεθα ἀσυμβίβαστοι μέχρις ὅτου ταῦτα πραγματοποιηθῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας εὐρίσκονται κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ συναδελφωμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ δώσουν ὕπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς των ἕως ὅτου ἴδουν τὴν λαμπρὰν ἡμέραν τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, Ἐδῶ ἰστάμεθα καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ κινήσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὰς θέσεις μας. Ἐὰν οἱ Ἱεράρχαι μας, δὲν σφυγμομετρήσουν τοὺς παλμούς τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος καὶ δὲν προβοῦν εἰς ἐκκαθάρισιν τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπληρώθη βδελυγμάτων, ἔ, τότε θὰ μείνουν μόνον μετὰ τὰς ἀρχιερατικὰς των ράβδους περιστοιχιζόμενοι ἀπὸ μίαν κλίκα συμφεροντολόγων ἀνθρώπων, ἐχόντων ἴδια τέλη νὰ προσκυνοῦν τὰ εἰδωλά των.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διαυλείας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναις

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΙΩΣΗΦ

(Βιβλικαὶ μορφαὶ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἦτο τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεβλάστησεν ὁ φθόνος. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός θέλει πάντοτε τὸν ἄλλον δοῦλον. Ἡ κάθε του ἐνέργεια φέρει τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικῆς του ἱκανοποιήσεως. Καὶ ἡ πλέον εὐγενεστέρα χειρονομία δὲν εἶναι παρὰ μία λατρεία εἰς τὸν ἐγωϊσμόν. Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη μερικὲς φορὲς αὐτὸν τὸν χαρακτῆρα φέρει. Ὁ Ρουβὴν φανερώνει μίαν συμπάθειαν διὰ τὸν Ἰωσήφ, ὅταν οὗτος εὐρίσκεται ὑπὸ τὸ πῆλμα τοῦ μίσους τῶν ἀδελφῶν του. Κατὰ βάθος ὅμως ἡ πράξις του αὐτῇ ἔφερε τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικῆς του ἱκανοποιήσεως. Θέλει νὰ σώσῃ τὸν Ἰωσήφ· ἐφ' ὅσον ἡ σωτηρία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν· ὅταν ὅμως ἔβλεπεν τὸν Ἰωσήφ αὐξανόμενον μὲ τὰς ἰδικὰς του δυνάμεις χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός, τότε ἀσφαλῶς ἡ καρδιά του θὰ ἐτιγρύσκετο ἀπὸ τὴν λύπην τῆς μειονεκτικότητος, τῆς μητρὸς αὐτῆς τοῦ φθόνου.

Ὁ φθόνος λοιπὸν ἐνωρίτατα ἄρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξεδηλώθη ὡς λύπη διὰ τὸν πνευματικὸν πλοῦτον τοῦ Ἰωσήφ, τέλος δὲ ὑπὸ τὴν χυδαιότητα αὐτοῦ μορφὴν νὰ κατασυντρίβουν τελείως τὸν Ἰωσήφ. Καὶ ἐν πρώτοις βλέπουν ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη τοῦ Ἰακώβ εἶναι σκέπη διὰ τὸν νεαρὸν Ἰωσήφ, εἶναι βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστάμενος οὗτος ὑπερέχει τῶν ἀδελφῶν του. Πρέπει λοιπὸν νὰ συντριβῇ ἡ ἀγάπη αὐτῇ «κατήνεγκαν δὲ Ἰωσήφ ψόγον πολλὸν πρὸς Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτοῦ» (Γενεσ. ΑΖ στιχ. 2). Ἡ προσπάθεια ἀπέτυχε· ἀπ' ἐναντίας εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔντασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰακώβ.

«Ἰακώβ δὲ ἠγάπα τὸν Ἰωσήφ παρὰ πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ» (ὡς ἄνω στιχ. 3). Ἡ ἔντασις ὅμως αὐτῆς τῆς ἀγάπης ἠγάπη τὸν φθόνον τῶν ἀδελφῶν του, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπον τώρα ὅτι ἐξετοπίσθησαν ἀπὸ τὸν χώρον τῆς πατρικῆς καρδίας, τὴν ὁποίαν κατέλαβε ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ἰωσήφ. Ἐκτοτε ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἀντικείμενον μίσους ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν. Ἡ ἐλαχίστη ἀβλεψία του ἐξελαμβάνετο ὡς ἔγκλημα. Τὸ δὲ νεανικὸν μεδίαμά του ἀντιμετώπιζε τὴν βλοσυρότητα καὶ τὰ συνοφρυωμένα πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν του. Οἱ λόγοι του, αἱ ἀφελεῖς παρατηρήσεις του, αἱ νεανικαὶ ἀπορίαι του, ἐδέχοντο ὡς ἀπάντησιν ἱταμοτάτας ἐκφράσεις, κάθε δὲ λέξις τῶν ἀδελφῶν του μεστὴ μίσους, ἦτο καὶ πρόκλησις δι' ἔριδας καὶ μάχην. «Ἰδόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ὅτι αὐτὸν ὁ πατὴρ φιλεῖ ἐκ πάντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐμίσησαν αὐτόν καὶ οὐκ ἠδύναντο λαλεῖν αὐτῷ οὐδὲν εἰρηνικόν». (Γεν. ΑΖ στίχος 4).

Ἰσως ὑπεύθυνος τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἐθεωρεῖτο ὁ Ἰακώβ, ὅστις διὰ τῆς ἀντιπαιδαγωγικῆς συμπαθείας του πρὸς τὸν Ἰωσήφ ἀπορφάνισε τοὺς ὑπολοίπους υἱοὺς του τῆς τροφῆς πατρικῆς στοργῆς καὶ οὕτω ἠγάπη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τὸ μῖσος διὰ τὸν ἀκούσιον ἄρπαγα τῆς πατρικῆς ἀγάπης.

Καὶ πράγματι ἡ ἄστοχος συμπεριφορὰ τοῦ Ἰακώβ ἦτο ἀφορμὴ τῆς δραματικῆς ἐξελλξεως τῶν γεγονότων εἰς βάρος τοῦ Ἰωσήφ. Ἦτο ὅμως καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας τῆς θαίας προνοίας τῆς ἀποσκοπούσης τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Ἰωσήφ, καὶ τῆς ὁποίας προϋπὸθεσις ἦτο ἡ χαλύβδωσις τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἐνίσχυσις τῆς θελήσεως, ἡ αὐξήσις τῆς τελειότητος, ἅτινα πάντα θὰ ἐπετυγχάνοντο μακρὰν τῆς πατρικῆς στοργῆς καὶ κατόπιν σκληρᾶς πάλης.

(Ἀκολουθεῖ)

«Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων εἰς τὰ Βασιλικά Θεσσαλονίκης. Τὸ εὐσεβὲς Ἐκκλησιαστικὸν προσβλέπει μὲ στοργὴν εἰς τὸν Ἄγ. Διευλταίαν».

Κοινωνικά Ζητήματα

ΕΚΑΣ ΟΙ ΔΥΝΑΣΤΑΙ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ !

Ἀρθρον τοῦ Ἀρχιμ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΡΟΕΣΤΟΥ

Ἀνέκαθεν ὁ ὅρος «ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως» ἔχει ἀσκήσει μεγίστην γοητείαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχει χαρακτηρίσει ἕνα εὐγενὲς ἰδεώδες, χάριν τοῦ ὁποίου ἔχουν γίνει τόσοι ἀγῶνες καὶ καταβάλλονται τόσαι προσπάθειαι ἐκ μέρους ὅλων τῶν λαῶν καὶ ἰδιαίτερος ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Ἱ. παραδόσεων καὶ τῆς ἀμιγούς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου καὶ γενικῶς, εἰπεῖν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ἡ ἐναρμόνιος αὕτη λέξις τῆς ἐλευθερίας τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς ὁ δημιουργὸς τοῦ ἰδεώδους τῆς ἐλευθερίας καὶ ὡς αἰτία τῆς ἀποτινάξεως τῆς ξένης δεσποτείας ἐκ τῆς εὐλογημένης χώρας ἡμῶν. (Τούρκων, Φράγγων κλπ.).

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας καταφαίνεται ὅτι ἡ λέξις ἐλευθερία εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ καλλιτέρου καὶ εὐγενεστεροῦ ἰδεώδους. Ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι Ἕλληνες ὑμνήσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως ὡς μέγα ἀγαθόν. Οὐχὶ δὲ ὀλιγώτερον κατόπιν καὶ ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι ἄλλων πολιτισμένων λαῶν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ζητεῖ νὰ δώσῃ εἰς κάθε χριστιανὸν προπαντὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ δικαίως δυνάμεθα νὰ τὸν ὀνομάσωμεν Ἀπόστολον τῆς Ἐλευθερίας. Διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐν γένει ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ Ἱ. παραδόσεων πολλὰκις ἠγωνίσθη ὁ Ἑλληνικὸς Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς κόσμος. Ἠγωνίσθησαν καὶ ἐχάρισαν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς Χριστιανικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας καὶ τῶν Ἱ. παραδόσεων οἱ ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας δικαίως ὀνομασθέντες ΑΓΙΟΙ, διότι ἀληθῶς ἀγωνίσσαντες τὸν Χριστὸν καὶ ὑπὸ τῆς ἀληθείας του θερμάνοντες, ἐβίωσαν τὸ ὑπερυμνητὸν ὄνομα ἐνώπιον Ἑθνῶν καὶ Βασιλέων, μηδισμῶς ὁμοιάζοντες πρὸς τινὰς χαμαιλέοντας τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερωμένοι γενικῶς τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας, οἵτινες κατὰ τὰς περιστάσεις ἀλλάσσουν καὶ χρώματα καὶ δύνανται ἀκόμη καὶ τὴν ψυχὴν των νὰ πωλήσουν εἰς τὸν διάβολον χάριν τῆς ὕλης, χάριν τῆς ἐπιγείου φθαρτῆς δόξης. Οἱ πραγματικοὶ ὅμως Ἅγιοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁμολόγησαν Χριστὸν καὶ ἐνώπιον ἀγχόνης καὶ ἐνώπιον πυρὸς καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ διαβάντος καὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ἐν συναγωγαῖς καὶ ἐν δεσμοτη-

ρίοις, ὅμοιοι μὲ τὴν εὐαγγελικὴν πέτραν, καθ' ἣς κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἀνεμοὶ χωρὶς οὐδαμῶς νὰ τὴν κλονίσουν. Ὁ Πέτρος σύρεται ἐκ τῆς φυλακῆς πρὸ τῶν Ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Κεϊάφα καὶ Ἀλεξάνδρου καὶ Ἰωάννου καὶ ὅλων τῶν πρεσβυτέρων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ἵνα εἴπῃ τί γνωρίζει περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ λέγει ἀφρόβως «Οὗτος ἐστὶν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν ἄλλῃ οὐδενὶ ἡ σωτηρία οὐδὲ γὰρ ὄνομα ἐστὶν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ δεδωμένον ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς».

Ὁ Παῦλος ἐν Καισαρείᾳ ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος Φήστου καὶ τῶν Βασιλέων Ἀγρίππα καὶ Βερενίκης ἀπολογούμενος διὰ μακρῶν ἐκθέτει τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του. Καὶ ὅτε ὁ Ἀγρίππας διακόψας αὐτόν, τῷ εἶπεν ἐμπαικτικῶς: Ταλαίπωρε Παῦλε, παρ' ὁλίγον νὰ κάμῃς καὶ ἐμὲ χριστιανόν... «ὦ, θὰ ἠυχόμην εἰς τὸν Θεὸν (διέκοψεν ὁ Παῦλος) ὅχι μόνον σὺ, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἀκούοντές μου σήμερον νὰ γίνουιν τοιοῦτοι οἷος ἐγώ, παρεκτός τῶν δεσμῶν τούτων».

Καὶ μήπως μόνον οὗτοι οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι τῶν Ἀποστόλων; Μήπως ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος δὲν ἐρρίφθη ἀπὸ τὸ πτερύγιον τοῦ ναοῦ καὶ διὰ κοπάνου ἀπετελειώθη, διότι ὁμολόγησε τὸν Ἰησοῦν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Μήπως ὁ Πρωτομάργης Στέφανος δὲν ἐλιθοβολήθη διότι ἔδειξεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα; Μήπως ὁ Ἅγιος Πολύκαρπος, ὁ σεβασμῶς ἐπίσκοπος Σμύρνης προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ εἰδωλολάτρου ἐπάρχου νὰ λουδορήσῃ τὸν Χριστόν, δὲν τὸν ὁμολόγησε πολλῶν μᾶλλον καὶ λαμπρῶς τῇ φωνῇ ἀνέκραξεν: «Ὁγδοήκοντα καὶ ἑξ ἔτη Τὸν δουλεύω καὶ οὐδέποτε μὲ ἠδίκησε καὶ πῶς τώρα σὺ θέλεις νὰ βλασφημήσω τὸν Βασιλέα μου, τὸν σῶσαντά με»; Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρρενωποὺς καὶ μεγαλοπρεπεῖς λόγους τοῦ Μεγ. Βασιλείου πρὸς τὸν κτισματολάτρην καὶ ἀρειανόφρονον Μόδεστον δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν ἰδίως ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἵτινες διωκόμεθα ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις. Οὗτος λοιπὸν λέγει: «Οὐδέποτε θὰ προσκυνήσω τὰ κτίσματα». — «Καὶ πῶς δὲν φοβεῖσαι σὺ τοῦ Βασιλέως τὴν δύναμιν»; (ὁ Μόδεστος ἐν ὀργῇ ἔρωτᾷ). — «Καὶ διατὶ νὰ φοβηθῶ; τί δύναται νὰ μοῦ κάμῃ»;

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν Δευτέραν 15ην Αὐγούστου τ. ἔ. ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Πανηγυρίζει ὁ ἐν Ταμπουργίσι Ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Κατ' αὐτὴν θὰ χοροστατήσῃ Ἀρχιερεὺς.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΑΓΝΟΙΑ Η ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΣ!

... Ἐξ Ἀγίου Ὅρους

Εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 22ας Ἰουνίου ἐ.ξ. σελ. 2 καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Σημειώσεις ἐνὸς Ἀθηναίου» κάποιος κύριος ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐσχάτως ἐνταθεῖσαν ἐν Ἑλλάδι αἵρεσιν καὶ προπαγάνδῃ τῶν αἱρετικῶν «Σαββατιανῶν» καὶ τῶν κατ' αὐτὰν λαμβανομένων μέτρων ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Οἱ σαββατιανοί. Τί εἶναι αὐτοὶ πάλιν ποὺ τοὺς καταδιώκει ἡ Ἱ. Σύνοδος; Οἱ Σαββατιανοὶ λοιπὸν εἶναι μία παλαιὰ ἱστορία. Πρὸ διακοσίων ἐτῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἑλλείπει, φαίνεται, ἄλλων φροντίδων, συνεζητεῖτο τὸ ζήτημα ἂν τὰ μνημόσυνα ἐπιτρέπεται νὰ τελώνται τὴν Κυριακῇ. Οἱ περισσότεροι συνεφώνησαν ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται τὰ μνημόσυνα τὴν Κυριακῇ. Μερικοὶ ὅμως ὑπεστήριξαν ὅτι πρέπει νὰ γίνονται μόνον τὸ Σάββατον» διότι ὁ Χριστὸς τὸ Σάββατον, μετὰ τὴν σταύρωσίν του, ἦτο εἰς τὸν αἶθρα μετὰ τῶν νεκρῶν, καὶ ἔπρεπε τότε νὰ γίνον αἱ ὑπὲρ τῶν νεκρῶν προσευχαί... ἡ ἔρις προσελαβε τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε παρεῖβη ὁ Πατριάρχης Θεοδοσίος ὁ Β'... καὶ ἀφώρισε τοὺς ἀρχηγούς τῆς παρατάξεώς των. Αὐτοὶ οἱ ἀφωρισμένοι ὀνομάσθησαν Σαββατιανοί. Αὐτοὶ εἶναι οἱ Σαββατιανοὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολεῖται ἐπ' ἐσχάτων ἡ Ἱ. Σύνοδος!!».

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἐξ ἀγνοίας ὁ γράφων ἡ σκοπίμως ἔγραψε τὴν ὁρίσθησιν ἵνα δυσφημήσῃ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἡμεῖς μᾶλλον πιστεύομεν τὸ δεύτερον. Καὶ συμπεραίνομεν τὸ τοιοῦτον ἐκ τῶν φράσεων «ἑλλείπει, φαίνεται, ἄλλων φροντίδων συνεζητεῖτο τὸ ζήτημα», δι' ὧν πειράται νὰ προσάψῃ μομφὴν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τοὺς οἰκίτορας αὐτοῦ ὡς ἀσολομένους περὶ ἀνοῦσια καὶ ἐπουσιώδη ζητήματα, ὅπως ἔγραφε καὶ τις ἄλλος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Νέα» τῆς 30—5—1950 λέγων «Οἱ Ἁγιορεῖται τρώγονται κυριολεκτικῶς μὲ τὰ ρούχα τους, ἢ μᾶλλον μὲ τὰ ράσα τους... τὸ ζήτημα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, τῆς Βυζαντινῆς ὥρας κ.λ.π. ἀποτελοῦν τὸ ψωμοτύρι—ψωμοφαί τῆς ἀγιορειτικῆς κοινωνίας ποῦ μεγαλοπάνεται».

Ἐὰν δὲν εἶχε πρόθεσιν δυσφημίσεως τοῦ Ἀγίου Ὅρους ὁ γράφας τὴν ὁρίσθησιν περὶ σαββατιανῶν, θὰ διέθετεν οὕτως ὀλίγας ὥρας, ἵνα ξεφυλλίσῃ, ἔστω καὶ μίαν σύντομον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ὁπόθεν θὰ ἐμάνθανεν, ὅτι «Ὅτι οἱ Σαββατιανοὶ εἶναι ὁπαδοὶ Σαββατίου τινὸς προσελθόντος ἐκ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ εἰς τὸς σχίσμα τῶν Νοβατιανῶν, ἀφ' οὗ ἀποσπασθεὶς ὑστερον ἔδρευσε τὸ σχίσμα τῶν Σαββατιανῶν. Οὗτοι ἐώρταζον τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Ἰουδαίων, διὸ καὶ πρωτοπασχίζονται ἐκλήθησαν». Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλιολ. Τόμ. ΚΑ'. σελ. 406).

Ἀνεκνέσθη ἡ αἵρεσις αὕτη τῶν Σαββατιανῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἀποτελέσασα παραφνῶδα τῶν Προτεσταντικῶν αἱρέσεων, κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἱστορικὸν Φιλάρετον Βαφείδην (Τόμ. Γ'. Μερ. Β'. σελ. 714—715) γράφοντα οὕτω: «Τὸ 1801 ἡ Ἰωάννα Στουπ-

κότρη θεωροῦσε ἑαυτὴν ὡς τὴν γυναῖκα τῆς Ἀποκαλύψεως (Β'. 1) ἢ τὴν νύμφην τοῦ Ἀρνίου καὶ μέλλουσαν νὰ γεννήσῃ τὸν Μεσίαν οἱ ὁπαδοὶ αὐτῆς τηροῦντες τὰς περὶ Σαββάτου διατάξεις τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, ὀνομάσθησαν νέοι Ἰσραηλίται ἢ Σαββατιανοί, ἴδρυσαν δὲ σηκὸν ἐν Λονδίῳ, ἐνθα τηροῦντες ἐπὶ τετραήμερον τὸ σῶμα αὐτῆς μετὰ θάνατον (1814) ἤλπιζον νὰ ἀναστῇ ἐκ νεκρῶν καὶ γεννήσῃ τὸν Μεσίαν. Οὗτοι ἔφερον ἅμα καὶ γέννησιον καὶ περιετέμνοντο, καίτοι ἀκολουθῶς διεκρίθησαν εἰς τοὺς περιτεμνομένους καὶ ἀπεριτμήτους».

Αὐτὰ θὰ ἐμάνθανεν, ἐὰν ἐμελέτα κἄπως τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν περὶ τῶν Σαββατιανῶν κύριος αὐτὸς καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐφλυάρει, ἀπερ ἐφλυάρυσεν ἀνάξια καὶ τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῆς εἰς ἡν ἐργάζεται ἐφημερίδος ἐνημερότητος καὶ σοβαρότητος. Εἶναι ὅμως τῇ ἀληθείᾳ θλιβερὸν καὶ ἀποκα διωτικὸν τὸ φαινόμενον καὶ παρατηρούμενον ἐσχάτως ὅτε, ὡς ἀπὸ συνθήματος πάντες σχεδὸν οἱ δημοσιογράφοι βάλλουσι κατὰ τοῦ Ἀγίου Ὅρους καὶ γενικῶς τὸ Μοναχισμόν, λησμονοῦντες τὸ, ὅτι: Ἐὰν ἔλειπον αἱ Μοναὶ καὶ οἱ Μοναχοί, παρὰ ταῖς ὁποίαις καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ ἰδίως κατὰ τὴν μακροαῖωνα ἐποχὴν τῆς δουλείας διετηρήθησαν αἱ τέχναι καὶ τὰ γράμματα (βλέπ. «τὸ κρυφὸν σχολεῖο»), δὲν θὰ τὰ εὗρισκον αὐτοὶ οἱ κύριοι σήμερον, ὥστε νὰ τὰ μάθωσι καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐτιθέσθαι κατὰ τῶν Μοναχῶν καὶ ἢ θὰ ἦσαν χειρόνακτες, ἢ ὀηλάται τυχόν, διὰ τὰ προσπορίζονται τὴν καθημερινὴν τροφὴν των ἴσως δὲ νὰ ἦσαν καὶ εἰς τὴν κατάστασιν καὶ τὸν πολιτισμὸν τῶν σημερινῶν Ἑοκισμῶν ἐὰν δὲν εὗρισκον τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα διετήρησαν ἐν ταῖς Μοναῖς οἱ μοναχοί, τοῖς ὁποίοις ἀνταποδίδουσι σήμερον οἱ κύριοι αὐτοί, ὅτι ἀνταπέδωκεν ὁ ὅφις, ὃν διεφύλαξεν ὁ γεωργὸς εἰς τὸν κόλπον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶτος, ὅστις θερμανθεὶς κ.τ.λ. κ. παρὰ τῷ Αἰσώπῳ διὰ νὰ μὴ εἴλωμεν ὅτι μιμοῦνται τὰ τέκνα τῆς ἐχίδνης.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι πάντες οὗτοι ἀναχωροῦσιν ἀπὸ μᾶς ἀφετηρίας καὶ ἐξ ἐνὸς ἐατηρίου κινοῦνται εἰς τὸ τοιοῦτον: Τὸ κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ μῖσος, ἀπερ ἔχει ἐξεγείρει ὁ Προτεσταντισμὸς καὶ ὁ Μασσωνισμὸς. Καὶ ἡ ἀπόδειξις πρόχειρος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1836 ὁ διάσημος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ ΣΤ', μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐξαπέλυσε πρὸς ἅπαν τοὺς χριστεπώνυμον πληροῦμα Ποιμαντορικῇ Ἐγκύκλιον στιλιτευούσαν τὰς αἱρέσεις Λουθηρου, Καλβίνου καὶ τῶν λοιπῶν Προτεσταντικῶν παραφνῶδων, καθιστῶσαν δὲ προσεκτικὸς τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς ἐκ τῆς βλάβης αὐτῶν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ Ἐγκυκλίῳ μετὰ τῶν ἄλλων γράφουσιν οἱ Ἅγιοι ἐκεῖνοι Πατέρες καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ μετεχειρίσθησαν καὶ μεταχειρίζονται οἱ σημερινοὶ αἱρετικοὶ διὰ νὰ μολύνωσι τὴν ἡμετέραν θρησκείαν καὶ νὰ διαφθερώσιν τὸ ἡμέτερον ἔθνος καὶ πρὸς εὐκόλον κατάρθωσιν τῶν κακοβούλων αὐτῶν σκοπῶν ἐκχέουσι τὸν ἰὸν τῆς ἰσχύος αὐτῶν ψυχῆς, διὰ τοιούτων φλυαριῶν κατὰ τὸ ἀνενῶς ἐπαγρυπνοῦντος καὶ φυλάσσοντος τὴν ὀρθόδοξον Παίμνην, καὶ μόνον δι-

ναμένον ἀντιστῆναι καὶ ἀνατρέψαι τὰ τούτων πονηρὰ σχέδια Μοναχικοῦ Τάγματος, ἐκσφενδονίζοντες μὲ φορὰ δριμυτάτην λόγων ἀλόγων, τὴν παντελὴ καταστροφὴν τοῦ ἱεροῦ τούτου συστήματος ἐπιδιώκοντες. Ἀλλὰ γνώτωσαν οἱ παραλελογισμένοι Λουθηροκαλβινόφρονες, ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ Τάγματος καὶ μέχρι τοῦ νῦν εἰσὶν οἱ ὀρθοδοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ ὁδηγοῦντες τὴν ὀρθόδοξον νεολαίαν, διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν, εἰς τὸ ἱερὸν δόγμα καὶ εἰς τὴν ὁρθὴν ἠθικὴν. Αὐτὸ συνεκρότησε τὰς κατὰ καιροὺς συσταθείσας Οἰκουμενικὰς καὶ Τοπικὰς Συνόδους. Αὐτὸ διετήρησεν ἀκριβῶς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, οἵτινες καὶ τὸ Δόγμα εὐσεβῶς ὀρθοδοτομοῦσι καὶ τὰ ἡθικὰ Χριστιανῶν ρυθμίζουσι.... Λέγουσιν (οἱ αἱρετικοὶ οὗτοι), ὅτι αἱ Ἱερὰ Μοναὶ πρέπει νὰ μεταβληθῶσιν εἰς δημόσια σχολεῖα, οἱ δὲ Μοναχοὶ νὰ ἐξαλειφθῶσιν ὡς ἀνωφελεῖ καὶ ἐπιβλαβὴ ἀνθρωπάκια». (Βλέπ. Ἐγκυκλ. σελ. 7—13).

Ὁ δὲ μασσωνισμὸς εἰς τοὺς μνουμένους εἰς τὸν ἔννατον βαθμὸν τοῦ Μασσώνους λέγει: «Δὲν πρέπει νὰ ζῶσιν οἱ μὴ χρησιμεύοντες πρὸς γονιμοποιήσιν. Θάνατος εἰς τὸν ἀφωσιούμενον εἰς τὴν ἀγαμίαν.... πρέπει νὰ τίθεται οὗτος (ὁ ἄγαμος) ἐκποδὼν ἀνευ δικαστικῶν διατυπώσεων, ἀνευ προηγουμένης εἰδοποιήσεως, μάλιστα καθ' ὕπνον. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἱερεῖς, οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ εἶναι (κατὰ τοὺς Μασσώνους) ἄχρηστοι, πρέπει νὰ ἐκλείψωσι διαπαντός ΛΕΟΝΤΑΣΙΑ. Τὰ μυστήρια τῶν Φραμμάσων σελ. 479).

Ἰδοὺ πόθεν πηγάζει τὸ μῖσος κατὰ τῶν Μονῶν καὶ τῶν μοναχῶν.

Ἀ τόνις Μουσάκας Μοναχὸς
Καυσοκαλύβια Ἀγίου Ὁρους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περιῆλθε τὰς Ἱερὰς Μονὰς Κοιμηθεὺς Θεοτόκου Βαρυμπόμπης Ἀγίας Παρασκευῆς Πάρνηθος καὶ Αἰγίνης ἐπισκάνων τὰς ἐν αὐταῖς ἀσκουμένας μοναχάς. Ἐπίσης ἐλειτούργησε εἰς Μεταμόρφωσιν Κυψέλης.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγιος Κυκλάδων ἐλειτούργησε εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Παρασκευῆς Χαΐδαριου καὶ τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Φιλοθέης Ἀθηνῶν ὁμιλήσας ἐνθέρμως.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγιος Χριστιανουπόλεως φίλος πάντοτε τῶν Νέων, συνώδευσε τοὺς νέους τῆς Ε.Ν.Γ.Ο. Χ.Τ.Ε. εἰς Μοσχόποδιον Θηβῶν, ὅπου ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Ἰωάννου Καλοκτένους Θηβῶν. Ὁ αὐτὸς μετέβη εἰς Ἀγίαν εἰρήνην Λυκοβρύσεως καὶ εἰς Μεταμόρφωσιν Κορίνθου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγιος Διαυλείας μετέβη εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Εἰρήνης Κορωπίου. Μετέβη ἐπίσης εἰς Παιανίαν καὶ ἐλειτούργησε, ὅπου παρηκολούθησε τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις τοῦ ἐκεῖ κατηχητικοῦ Σχολείου τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ἀρίστως ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ π. Νικολάου Καλοσκάμη.

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἐληροφορήθημεν τὴν προσχώρησιν τῶν παραρτημάτων πόλεως Κατερίνης καὶ περιφερείας, ἐν Θεσπλίῃ, ὅσοι ἠκολούθησαν τὸν ἀειμνήστου Ἐπίσκοπον Βρεσθένης κ. Ματθαίου προσεχώρησαν.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Γεωργίου Θεσπλίκης θὰ μείνῃ ἱστορικὴ· οἱ ἀδελφοὶ μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἀγάπης.

Λειτουργία εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ ἐνώσει ἐγένετο καὶ

εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσπλίκης.

Σχετικὰ τηλέγραφα ἐστάλσαν καὶ εἰς τὰ γραφεῖα. Κατ' αὐτὰς ἐπικεῖται καὶ ἡ προσχώρησις τοῦ Παραρτήματος Τρικάλων.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ὁ Ἐκλεκτὸς ἐργάτης τοῦ Ἀγῶνος καὶ ἐνθερμος ζηλωτὴς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Σταύρος Καραμήτσος περιόδευε τὰ παραρτήματα Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ἐπισκάνων καὶ ἐπιστηαίζων τοὺς ἀδελφούς. Ἡ ἀνέμψις μας εἶναι πάντοτε πλησίον του καὶ αἱ εὐχαὶ μας τὸν συνοδεύουν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ Ε. Ν. Γ. Ο. Χ. Τ. Ε.

Μία ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ λαμπρὰς ἐκδρομὰς, ποὺ ἐπραγματοποίησεν ἡ ἑνωσις τῶν Νέων, ὑπῆρξεν καὶ ἡ γενομένη τὴν 24ην Ἰουλίου (Π. Η.) εἰς τὸ Μοσχόποδι—Θηβῶν. Ἰδιαίτερον Αἰγλὴν καὶ ἐπισημότητα προσέδωκεν ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Χριστιανουπόλεως κ. κ. Χριστοφόρου μετὰ τῆς οἰκονομείας τοῦ κ. Σβολάκη. Οὗτος ἀναχωρήσας ὁρθρου βαθείως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου καὶ τοῦ ἐπιλέκτου φίλου τῆς ἐνώσεως κ. Ἀντωνίου Ἀναγνωστοπούλου, ἐφθάσεν εἰς Θήβας, ὅπου ἐλειτούργησε εἰς τὸν ἱερ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Καλοκτένους.

Εἰς τὰς 6 π. μ. ἀνεχώρησαν συγχρόνως δύο αὐτοκίνητα μὲ νεῖατα γεμάτα σφρίγος καὶ ζωῆ, τὸ ἐν ἐκ Πειραιῶς καὶ τὸ ἕτερον ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ στιγμή τῆς συναντήσεως ἦτο πολὺ συγκινητικὴ. Ἡ διαδρομὴ ὑπῆρξε θαυμασά. Ἀπὸ ὅπου περάσαμε, ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἀπὸ τὰ χριστιανικὰ ἐμβλήματα. Μὲ χριστιανικὰ συνθήματα καὶ χριστιανικὰς λαχὰς εἰσῆλθαμεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν.

Ἀπαντες οἱ νέοι, παρηκολούθησαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Ἰωάννου Καλοκτένους. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ Ἐδαγγελίου ὁμιλήσας ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγ. Χριστιανουπόλεως κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἰωσήφ, καὶ τονίζων ὅτι καὶ οἱ νέοι πρέπει νὰ γίνοντι μιμηταὶ του. Συγχρόνως δὲ ἐξήρην τὴν ἀξίαν τῆς Νεότητος.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν οἱ νέοι ἐπεσκέψθησαν τὸ Μουσεῖον τῶν Θηβῶν, καὶ ἐθαύμασαν τὸ ἀφθαστον ἔργον τέχνης, τὸν Ἀέοντα τῆς Χέρωνείας.

Καίτοι μετέβησαν εἰς Μοσχόποδι, προπορευόμενοι πάντοτε τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ. Τὴν μεσημβρίαν ἐπακολούθησαν κοινὸν γεῦμα. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν διεκήρυξαν περὶ τῶν μετὰ τὰ ἐμβλήματα τῶν τῶν προσορισμῶν τῶν, καὶ διέφευσαν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι τὰ χριστιανικὰ Νεῖατα δὲν χαίρονται.

A. X.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Καλοῦνται τὰ μέλη εἰς Γενικὴν Συνέλευσιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος (Χαλκοκονδύλη 7) τὴν 10ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. (Πολιτ. ἡμερολ.).

Ἡμερησία Διάταξις

- 1) Ἐκλογὴ Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.
- 2) Ἀρχαιρεσίαι: πρὸς ἀνάδειξιν Διοικ. Συμβουλίου.
- 3) Ἐκλογὴ ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Αὐγούστου 1950 (Π. ἡ.)

Ἡ Προσωρινὴ Διοικητ. Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ο κ. Α. ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ ΚΑΙ... «ΟΙ ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ» ΤΟΥ

Ὁ ἀγαπητὸς κ. Κεραμίδας καὶ σεβαστὸς Διευθυν-
τὴς τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἐνορία» ἐννοεῖ εἰς κά-
θε ἐκδοσὶν τοῦ περιοδικοῦ, ὡς μᾶς ἐξακοντίζει καὶ ἀπὸ
μῆαν... κεραμίδα. Κατ' ἀρχὴν τὸν εὐχαριστοῦμεν διὰ
τὴν ἀπασχόλησιν αὐτὴν, ἣ ὅποια μᾶς τιμᾷ, δεδομένου
ὅτι οὕτω εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἀκρογυμνάσιον καὶ χειλέ-
ων ἐνδὸς ἀξιολόγου ἐπιστήμονος καὶ παιδαγωγοῦ. Δι-
ερωτώμεθα ὅμως διατὶ ἐπὶ τῇ Ὁρθόδοξῳ Θεολόγῳ, ὅπως
ὁ κ. Κεραμίδας, δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν ἀξίαν ἀλλὰ
καὶ τὴν πραγματικὴν σημασίαν τοῦ ὑπερέχοντος ἰδανικοῦ
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνότητος, χάριν τοῦ ὁποῦν τό-
σας εἰρωνίας καὶ διαγίμων ὑφίστανται οἱ Παλαστει-
ολογίται; Δὲν βλέπει τί θριάμβους ἐπέτυχε ἡ Καθολι-
κὴ Ἐκκλησία χάρις εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἐνότη-
τος; Φρουρὸς ὅμως τῆς Ἐνότητος αὐτῆς εἶναι ἡ Σύνοδος
τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν δὲν
ἠκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Συνόδου αὐτῆς, ἐπικυρούσα τὴν
ἡμερολογιακὴν μεταρρυθμίσειν διατὶ ὁ κ. Κεραμίδας
καίτοι αὐτοῦς, οἱ ὅποιοι εἶχον τὸ σθένος νὰ ἀντιτα-
χθοῦν ἐναντίον αὐθαιρέσει, ἐπικινδύνουν διὰ τὴν Ὁρ-
θοδόξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν;

Τὸ πρακτικώτερον διὰ τὸν σεβαστὸν διδάσκαλον τῶν
θερησκευτικῶν, θὰ ἦτο νὰ μιμηθῇ τὴν οἰοτὴν τῶν ἁλ-
λῶν θερησκευτικῶν περιοδικῶν, τὰ ὅποια χωρὶς νὰ μᾶς
... ἀγαπῶν, περισσώτερον τοῦ κ. Κεραμίδα, ἐν τούτοις
δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δημοσιοποῦν εἰς βάρος ἐνδὸς ζητήμα-
τος διὰ τὴν δημογραφίαν τοῦ ὁποῦν ἔχουν εὐθύνην.
Βεβαίως θὰ τὸν ἐτίμα ἡ στάσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθροστίου Καντιώτου, τὸν ὁποῦν τόσον δημοσκοπι-
κῶς ἐλέγχει τοιαῦτα ὅμως στάσεις χαρακτηρίζουν ὅ-
τι πρὸς ἀναστάματα, εἰς τὰ ὅποια ἴσως δὲν ἔχουν δὲν ἀν-
ήκει.

ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΠΑΡΟΥ

Ἀρετὰ εὐχάριστα νέα καταφθάνουν ἀπὸ τὴν ὠ-
ρεῖαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὴν Πάρον. Ὁ ἀγὼν τῆς Ὁρ-
θοξίας προοδεύει καὶ αἱ τάξεις τῶν ἡμετέρων πνε-
υμῶνται. Κατὰ τὴν ἐφορὴν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος
ἐπισκοπῆσαν τὸ παρεῖμα Ναούσης—Πάρον οἱ ἀγαπη-
τοὶ ἀδελφοὶ Ἀντώνιος Βεντούρης καὶ Ἀθανάσιος Μπε-
νάνης. Αἱ ἐντυπώσεις τῶν ὑπῆρξαν ἀριστοί. Οὕτω δὲ
ἐκεῖ ἐφημέριος πατὴρ Διονύσιος Καλάρυρος ἐργάζε-
ται θαυμασίως. Διωργάνωσε Κατηχητικὸν Σχολεῖον,
ἀδελφότητα Κορασιδῶν, ἀδελφότητα νέων καὶ ἐν γένει
ἀνέπτυξε μίαν ὁραίαν χριστιανὴν ζωὴν. Εἰς τὸν μαθη-
τὰς τοῦ Κατηχ. Σχολείου ὁμιλεῖ συγκεκινημένος ὁ
ἀγαπητὸς διδάσκαλος Ἀθανάσιος Μπενάνης.

Ἡ στήλη αὐτὴ συγχάρις τὸν ἀναταπόνητον ἐργά-
την καὶ ἐφημέριον Ναούσης Διονύσιον, ὁ ὁποῖος εὐχα-
ρίστως ἐδέχθη τὴν κλήσιν τῆς ἐπαρχίας καὶ ἐγκατέλει-
ψε τὰς Ἀθήνας, χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εὐχόμεθα δὲ
ὅπως ὁ Κύριος τὸν διαφυλάττῃ ἀπὸ πάσης κίνδυνου,
ποῦ τὸν ἀπειλεῖ εἰς ὅλους δὲ τοὺς δρόμους ἀδελ-
φοὺς τῆς νῆσου Πάρον εὐχόμεθα τὰ βέλτιστα καὶ σω-
τήρια.

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΘΥΜΑ

Εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον θῦμα τῶν καταχθονί-
ων τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὑπῆρξε ὁ ἀγαπητὸς μᾶς
ἱεροδίακονος Ἀγαθόγγελος Παπαγεωργίου Συνελήφθη
μετεφέρθη εἰς τὰ κατηχήτρια, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν
κακοποιῶν καὶ τέλος προσήχθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶ-
ν τῆς δόξου Ἁγίας Φιλοθέης. Ἡ στάσις τοῦ ὑπῆρξε
ἀξία θαυμασμοῦ καὶ ἐπαύτη. Οὕτω ὅμως ὁ ἴδιος οὕτω
καὶ οἱ συνοδοῦντες αὐτόν, θὰ λησμονήσωσιν τὴν θρα-
σύτητα, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀπρέπειαν τῶν ἐκφράσεων
τοῦ Πρωτοσυγγέλου Διονυσίου Φαριανοῦ. Δέξαι καὶ
ἐκφράσεις ἀπαντῶσι εἰς τὰ λεξιλόγια τοῦ ὑποκόσμου

καὶ μῖσος συγαντῶμενον εἰς σκοτεινὰς ψυχὰς, ἔχαρα
κτίζον τὴν στάσιν τοῦ Ἁγίου Πρωτοσυγγέλου. Δια-
τὶ ὅμως; Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ διαιεῖ μετ' ἡρεμίας,
μὲ γαλήνην, μετ' ἀσφάλειαν. Ἡ ἀπουσία τῶν ἀρετῶν αὐ-
τῶν κατὰ τὴν ὁμιλίαν, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ὁμιλητὴς δὲν
κατευθύνεται ἀπὸ πνεῦμα Χριστοῦ. Παρ' ὅλην ὅμως
τὴν ἀρχὴν δὲν ἐπέτυχε τίποτε· ὁ ἱεροδίακονος, λαβὼν
τὸν στέφανον τοῦ ὁμολογητοῦ, ἐπαγγέλλετο ἐν μέσῳ ἡ-
μῶν. Μετὰ ταῦτα οὐδεμία ἄλλη ἐνόχλησις μᾶς προσε-
γένετο. Ὡς φαίνεται τὰ μέτρα ἠτόνησαν· τοῦτο δὲ δ-
φέλλεται εἰς τὴν εὐθυμολογίαν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου.
Πάντοτε ὅμως τὸ σύνθημά μας ἄς εἶναι «Γρηγορεῖτε».

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἦτο ἐλπίμενον, ὅσαι εὐγενεῖς ψυχὰς παρέμειναν
ἐλεύθεραι ἀπὸ οὐρανίου δυσμενῆ ἐπιδράσιν καὶ δου-
λείαν· ὅσαι ψυχὰς δὲν παρεσύρθησαν ἀπὸ τὰς δολο-
πλασίας καὶ δὲν περιέπεσαν εἰς τὴν πλεκτάνην τῆς
Μαριὰμ Σουλανιώτου καὶ τοῦ Εὐγεν. Τόμπρον ἀντε-
λήφθησαν τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἤκουσαν με-
τὰ σεβασμοῦ τὴν φωνὴν τῆς καὶ ἔπεισαν εὐχαρίστως
χεῖρας φίλλας καὶ ἀγάπης.

Μεταξὺ τῶν εὐγενῶν αὐτῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδο-
ξίας συγκαταλέγονται καὶ τὰ ἐκλεκτότερα στελέχη τῆς
ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Κουβαρά. Ἐναντίον
τῶν ἐστράφη ὅλη ἡ μὴν τῆς νεωτέρας παπίσης καὶ
τῶν ἀβούλων ἀργάνων τῆς. Ὡς δ' ἐπληροφόρηθημεν
ἀπὸ τὴν ἔκτακτον ἐκδοσὶν τοῦ «Κήρυκος Γνησίου»
«Ὁρθοδόξων» (31.7.50) οἱ ἄνθρωποι ὑποτακτικοὶ τῆς
Μαριὰμ, μετέρχονται πᾶν ἀθέμιτον μέσον (πλαστο-
γραφίας, ἀποπειρας, καταπάτησιν θείων καὶ ἱερῶν
κανόνων) ἐναντίον τῶν.

Ὡς ὅμως αὐτὰ τὰ μέτρα ἀσφαλῶς θὰ ἀπονήσουν
καὶ θὰ ἀναφανῇ μεγαλοπρεπῶς ἡ ἀλήθεια. Ἡμεῖς εἴ-
μεθα παρὰ τὸ πλεονόν τῶν, συγχάριμεν αὐτοὺς διὰ
τὴν ὑπέροχον στάσιν τῶν καὶ συνιστῶμεν εἰς αὐτοὺς
ἐμνομήν· ἄς ἀναμνησθῶσιν τῶν ποτε τῶν παθῶν
τῶν τῶν καὶ ἄς προσέξουν ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἄλ-
λοτε τόσον ἐνδύρως ὑπεστήριξαν.

ΑΙ ΔΑΦΝΑΙ... ΤΗΣ «ΔΑΦΝΗΣ»

Δὲν θὰ διέφυγεν ἀσφαλῶς τὴν προσοχὴν τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ κοινοῦ, τὸ πάθημα τῆς Δάφνης. Ἡ νεωτέρα
Πειθία κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ὁλόκληρον θόρυ-
βον διὰ τὸν κλαπέντον θησαυρὸν, νὰ ὑποκινήσῃ τὴν
ὀργὴν καὶ τὸ μῖσος τοῦ προῖσταμένου ἐναντίον μῖα
ἐντίμου ὑπαλλήλου, νὰ ἀναστατώσῃ κυριολεκτικῶς τὰς
δικαστικὰς καὶ ἀνακριτικὰς ἀρχὰς διὰ νὰ διώξουν τοὺς
σφετεριστὰς τοῦ κλαπέντου θησαυροῦ. Εἰς τὸ τέλος
αἱ συστάσεις τῆς Μάντιδος ἀνεδέχθησαν «ἔπεα πτε-
ρόεντα», ἀπλοῦστατα διότι οὐδεὶς θησαυρὸς εἶχε κλα-
πῇ· οὐδὲ ἐσφετερίσθη ξένην περιουσίαν.

Ἀς ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ταν οἱ χριστιανοὶ τὴν
ἀκρίβειαν (!) τῶν μντηνῶν καὶ ἄς μὴ πίπτουν ἀφέλῃ
θῦματα μῖα ἐπικινδύνου καὶ ψυχόκτονου πλάνης.

ΠΡΟΣ ΓΝΩΣΙΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΙΝ

Εἰς ἐπιφυλλίδα τῆς «Ἀκροπόλεως» (12—8—50) με-
ταξὺ ἄλλων ἀναγινώσκουμεν καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐνὰ πρῶ-
τον ἐδεῖξαν στὴν Πρεσβείαν μᾶς (ἐν Ὁδοισιγῶν) συρ-
τάρια γεμῆτα ἀπὸ πολλὰς ἑκατοντάδας γράμματα, ποῦ
εἶχαν ταχυδρομηθῇ ἀπ' ὅλες τῆς Πολιτείας τῆς Ἀμε-
ρικῆς. Εἶχαν τόσα μαζευτῇ καὶ τόσα ἔφερνε κάθε μέ-
ρα τὸ ταχυδρομεῖο, ὥστε τὸ ἄνοιγμα, τὸ διάβασμα καὶ
ἡ ταξινόμησις τοῦ, ἀπασχολοῦσε δύο δακτυλογράφους
τῆς Πρεσβείας. Ὅλα περιεῖχαν διαμαρτυρίας γιὰ κά-
ποιο ἐπείσοδο, ποῦ εἶχεν σημειωθῇ ἐκεῖνον τὸν και-
ρὸ στὴν Ἑλλάδα, εἰς βάρος τῆς χριστιανικῆς (Σ. Σ.
μᾶλλον Ἑβραϊκῆς) ἀρέσεως ποῦ εἶναι γνωστὴ μετ' ἡν
ἐκονομία «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ὅπισθεν λοιπὸν
τοῦ χιλιασμοῦ τὸ Ἀμερικανικὸν Δολλάριον καὶ τὸ ἑ-
βραϊκὸν πεντάγωνον Νὰ λοιπὸν γὰρ ἡ Ἐκκλησία ἐκ-
ανὲν στραβὰ μάτια καὶ ἡ Πολιτεία ἀδρανεῖ.